

Dosarul nr. 3ra – 1582/18

prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Central (jud.: V. Cupcea)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: N. Budăi, A. Pahopol, I. Muruianu)

ÎNCHEIERE

21 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Lumea Prăjiturilor”, reprezentată de avocatul Coban Igor,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Lumea Prăjiturilor” împotriva Serviciului Fiscal de Stat, cu privire la anularea actului administrativ,

împotriva deciziei din 5 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins, din lipsă de temei, apelul formulat de Societatea cu Răspundere Limitată „Lumea Prăjiturilor” și s-a menținut hotărârea din 7 noiembrie 2017 a Judecătoriei Orhei, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 11 august 2015, S.R.L. „Lumea Prăjiturilor” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat Orhei, cu privire la anularea actului administrativ.

Circumstanțele de fapt, prezentate de societatea reclamantă, pot fi rezumate după cum urmează.

În baza deciziei privind inițierea controlului fiscal nr.3011/73 din 19 februarie 2015, inspectorul principal al direcției control fiscal al I.F.S. pe raionul Orhei, Gliga Zinaida a efectuat la S.R.L. „Lumea Prăjiturilor” un control fiscal prin metoda verificării totale privind respectarea legislației fiscale. În urma acestei verificări, prin actul control din 11 mai 2015, s-a stabilit că de către contribuabil, în luna noiembrie, a fost declarat exportul de mărfuri în sumă totală de 1 608 829 lei, conform declarațiilor vamale: DV nr. 2514 I 4562 din 10 noiembrie 2012 în sumă totală de 268 157,32 lei; DV nr.2514 I 4575 din 10 noiembrie 2012 în sumă de 268 157,32 lei; DV nr. 2514 I 4560 din 10 noiembrie 2012 în sumă de 268 157,32 lei; DV nr.2514 I 4570 din 10 noiembrie 2012 în sumă de 268 157,32 lei; DV nr.2514 I 4580 din 10

noiembrie 2012 în sumă de 268 157,32 lei; DV nr.2514 I 4589 din 12 noiembrie 2012 în sumă de 268 042,03 lei.

Astfel, în același raport este indicat că declarația vamală din 10 noiembrie 2012, în sumă de 282 697 lei, nu a fost confirmată de serviciul vamal, dar de contribuabil a fost inclusă în declarația privind TVA în boxa 05. Prin urmare, în urma unui calcul ($1\ 608\ 829 - 282\ 697$) suma de 1 326 132 lei nu a fost inclusă în declarația privind TV în boxa 05 „Livrări la cota 0”.

În aceeași ordine de idei, societatea reclamantă a afirmat că, la 20 mai 2015, a fost depusă cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Cahul, cu privire la anularea declarațiilor vamale nr.2514 I 4575; 2514 I 4560, 2514 I 4570, 2514 I 4580 din 10 noiembrie 2012 și 2514 I 4589 din 12 noiembrie 2012. Or, în opinia acesteia, în cazul anulării declarațiilor vamale ar dispărea temeiul tragerii la răspundere pentru încălcarea fiscală. Deci reclamantul și-a manifestat dezacordul față de actul de control al Inspectoratului Fiscal de Stat Orhei din 11 mai 2015, solicitându-se amânarea examinării cazului de încălcare fiscală în partea ce ține de nedeclararea exportului din 12 noiembrie 2012 în sumă de 1326132 lei, până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești irevocabile.

Cu toate acestea, la 5 iunie 2015, Inspectoratul Fiscal de Stat Orhei a emis decizia nr.658-C, prin care s-a dispus încasarea la buget a impozitului pe venit din activitatea de antreprenariat în sumă de 219 256 lei; majorarea de întârziere pentru neachitarea în termenii stabiliți de legislație a impozitului pe venit din activitatea de antreprenariat în sumă de 219256 lei; amendă în mărime de 30% pentru diminuarea impozitului pe venit din activitatea de antreprenariat în sumă de 65777 lei ($219256 \text{ lei} \times 30\%$) și sancțiune fiscală sub formă de amendă în mărime de 1000 lei pentru întocmirea incompletă, neconformă a Declarației privind impozitul pe venit din activitatea de antreprenariat forma VEN12 pentru perioada fiscală 2012. La fel, organul fiscal a aplicat sancțiune pecuniară pentru nerespectarea termenelor de repatriere a mijloacelor bănești în proporție de 0,1%, din suma mijloacelor bănești nerepatriată pentru fiecare zi calendaristică de întârziere ceea ce constituie 271857 lei ($205 \text{ zile} \times 1326132 \text{ lei} \times 0,1\%$).

La 3 iulie 2015, S.R.L. „Lumea Prăjiturilor” a contestat decizia sus – menționată, însă, prin decizia nr.1328-C din 24 iulie 2015, s-a apreciat ca neîntemeiată contestația înaintată și lipsa temeiului legal de suspendare a executării deciziei, modificării sau anulării deciziei contestate.

Societatea reclamantă a pretins că ambele decizii sunt contrare legii.

În argumentarea esenței încălcării, reclamantul s-a atras atenția asupra faptului că nedeclararea exportului din 12 noiembrie 2012 în sumă de 1 326 132 lei nu a fost una intenționată și nu constituie o omisiune a contribuabilului. De fapt, datorită circumstanței că exportul s-a efectuat în baza a 38 de declarații vamale primare, iar de către Biroul Vamal au fost validate 43 declarații vamale, respectiv, exportul de mărfuri în baza declarațiilor vamale nr.2514 I 4575, 2514 I 4560, 2514 I 4570, 2514 I 4580 din 10 noiembrie 2012 și 2514 I 4589 din 12 noiembrie 2012 nu a fost realizat.

În cazul de față, societatea reclamantă a susținut că a fost o eroare săvârșită de către Biroul Vamal Cahul, fiind intentată o acțiune în acest sens. Prin urmare,

Inspectoratul Fiscal de Stat Orhei trebuia să țină cont de aceste împrejurări, din momentul în care ultimul a fost informat inclusiv și documentar, referitor la intentarea unui proces judiciar împotriva Biroului Vamal Cahul.

S.R.L. „Lumea Prăjiturilor” a solicitat anularea integrală a deciziei nr. 1328-C din 24 iulie 2015 a Inspectoratului Fiscal de Stat din raionul Orhei și anularea deciziei nr. 658 – C din 5 iunie 2015 a Inspectoratului Fiscal de Stat din raionul Orhei, în partea ce ține de nedeclararea exportului din 12 noiembrie 2012 în sumă de 1 326 132 lei (vol. I, f. d. 3).

La fel, societatea reclamantă a cerut compensarea cheltuielilor de judecată.

În cadrul judecării cauzei, Inspectoratul Fiscal de Stat din raionul Orhei a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca neîntemeiată. Motivându-și poziția procesuală, pârâtul a subliniat că, prin răspunsul nr. 2708/740-06 din 27 aprilie 2015, Biroul Vamal Cahul a respins cererea reclamantului de a anula declarațiile vamale în detaliu cu nr. 2514 I 4575, 2514 I 4560, 2514 I 4570, 2514 I 4580 din 10 noiembrie 2012 și 2514 I 4589 din 12 noiembrie 2012. La fel, același răspuns a precizat că actele contribuabilului nu au confirmat că nu a avut loc o nerealizare de export, iar declarațiile de tranzit aferente tranzacțiilor date au fost fără neregularități, lipsind dovada reîntoarcerii bunurilor în țară (vol. I, f. d. 50 – 52, 67).

Prin hotărârea din 7 noiembrie 2017 a Judecătoriei Orhei, sediul Central, acțiunea formulată de S.R.L. „Lumea Prăjiturilor” a fost respinsă ca neîntemeiată (vol. I, f. d. 210, 218 – 222).

Împotriva acestui act judecătoresc, S.R.L. „Lumea Prăjiturilor” a declarat apel în termenul legal. În apărare, Serviciul Fiscal de Stat a formulat o referință, solicitând respingerea cererii de apel (vol. II, f. d. 2 – 5).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 5 iulie 2018, a respins, din lipsă de temeii, apelul formulat de Societatea cu Răspundere Limitată „Lumea Prăjiturilor” și s-a menținut hotărârea din 7 noiembrie 2017 a Judecătoriei Orhei, sediul Central (vol. II, f. d. 42 – 69).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat situația de fapt prezentată de societatea reclamantă în cererea de chemare în judecată și stabilită de prima instanță. În plus, instanța de apel a determinat că S.R.L. „Lumea Prăjiturilor” a fost supusă controlului pentru perioada anilor 2011 – 2014.

În drept, instanța de apel a considerat relevante articolele 8, 102, 104 din Codul fiscal, redacția 4 mai 2007; articolele 1, 2, 87, 233, 260 din Codul fiscal, în redacția în vigoare la data emiterii hotărârii contestate, și articolele 1, 2, 5 din Legea nr. 1466 – XIII din 29 ianuarie 1998 cu privire la reglementarea repatrierii de mijloace bănești, mărfuri și servicii provenite din tranzacțiile economice externe.

Reieșind din raționamentele evocate, Colegiul de control judiciar a statuat că S.R.L. „Lumea Prăjiturilor” era obligat să declare corect exportul și importul de mărfuri pentru anii 2012 – 2013. În același context, instanța de apel a respins argumentele apelantului cu privire la necesitatea suspendării cauzei în temeiul articolului 261 lit. h) din Codul de procedură civilă. Or, în opinia Colegiului civil, deși organul fiscal a verificat respectarea legislației fiscale pentru anul 2012, totuși

apelantul a depus cererea de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Cahul abia la 19 martie 2015, având drept scop evitarea unei sancționări (vol. II, f. d. 68 – 69).

În sfârșit, instanța de apel a reținut că apelantul nu a negat faptul că a admis nedeclararea exportului din 12 noiembrie 2012 în mărime de 1 326 132 lei, însă această abatere legală nu ar fi fost una intenționată (vol. II, f. d. 69).

La 11 octombrie 2018, S.R.L. „Lumea Prăjiturilor”, reprezentată de avocatul Coban Igor, a declarat recurs împotriva deciziei din 5 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 7 noiembrie 2017 a primei instanței, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, societatea recurentă a afirmat că instanțele judecătorești au interpretat eronat articolul 261 alin. (4) din Codul fiscal, și anume, sintagma „cu informații sau date neveridice”. Or, în viziunea ei, indicarea de informații neveridice și întocmirea incompletă a dării de seamă sunt două încălcări fiscale distincte. Prin urmare, recurentul a susținut că nu a comis prima acțiune ilegală, iar pentru a doua abatere fiscală a fost sancționat în baza articolului 260 alin. (3) din Codul fiscal. Așadar, acesta nu poate fi sancționat pentru aceeași faptă de două ori.

S.R.L. „Lumea Prăjiturilor” a sugerat că instanțele au interpretat eronat articolul 260 alin. (5) din Codul fiscal, întrucât acesta prevede sancțiuni pentru perioada 1 ianuarie 2008 – 31 decembrie 2011. Cu toate acestea, din decizia organului fiscal rezultă că societatea recurentă a realizat un venit în anul 2012 și anul 2013. Această împrejurare denotă că articolul sus – citat nu este aplicabil în speță.

Un ultim argument al recurentului se referă la faptul, potrivit căruia, o încălcare fiscală trebuie să fie certă și definitiv stabilită. Totuși, la baza sancționării a stat răspunsul nr. 2708/740 – 06 din 27 aprilie 2015 a Biroului Vamal Cahul, care nu este un act definitiv. Or, în esență, declarațiile vamale enumerate mai sus au fost contestate în instanța de judecată.

La 22 octombrie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Inspectoratului Fiscal de Stat din raionul Orhei, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f. d. 78).

La 14 noiembrie 2018, Serviciul Fiscal de Stat a depus o referință în întâmpinarea recursului, solicitând considerarea acestuia ca inadmisibil (vol. II, f. d. 80 – 81).

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de S.R.L. „Lumea Prăjiturilor”, reprezentată de avocatul Coban Igor, este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea *Lebedinski vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32, *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului sus - citat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, parag. 82).

La început, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 5 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Mandatul seria MA, nr. 0524287 din 4 august 2015 dovedește faptul că avocatul Coban Igor a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele S.R.L. „Lumea Prăjiturilor”, care este subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (vol. I, f. d. 2) în acord cu dispozițiile articolului 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei confirmă că cererea nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit. Această limită temporală este esențială pentru a asigura buna administrare a justiției și, în special, principiul securității juridice (a se vedea *Marc Brauer*, *ibidem*, parag. 35; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, parag. 31).

La 6 august 2018, Curtea de Apel Chișinău a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 5 iulie 2018 (vol. I, f. d. 70). Astfel, potrivit plicului expediat de instanța de apel, se atestă că S.R.L. „Lumea Prăjiturilor” a primit copia de pe actul contestat la 17 august 2018. Recursul a fost înregistrat la grefa Curții Supreme de Justiție la 11 octombrie 2018.

Prin urmare, completul de judecată constată că cererea de recurs a fost depusă în cadrul termenului prevăzut *supra*.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală, potrivit căreia, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

La acest capitol, alin. (2) și (3) din articolul 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat. Iar, alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Mai mult, modul de prezentare și formulare a chestiunilor de drept a fost explicitat în punctele 22 – 27 din Hotărârea explicativă nr. 5 din 11 noiembrie 2013 a Plenului Curții Supreme de Justiție (a se vedea similar *Trevisanato vs Italia*; 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (1) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurentului de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în articolul 1 alin. (2) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea *Zubac*, *ibidem*, parag. 83, 105 - 106).

În consecință, limitările impuse de articolul 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă urmăresc un scop legitim, respectând în același timp cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea *Beniamin Nersesyan vs Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Marc Brauer*, *ibidem*, parag. 35; *Miessen*, *ibidem*, parag. 67; *Sturm vs Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36; *Zubac*, *ibidem*, parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea *Ronald Vermeulen vs Belgia*, 17 iulie 2018, parag. 44).

Astfel, instanța de judecată conchide că judecarea recursului, exercitat conform rigorilor impuse de articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, are caracter

devolutiv numai pentru problemele de drept material și procedural. Curtea Supremă de Justiție verifică doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În acest caz, instanța de recurs nu cercetează cum a fost reflectată realitatea obiectivă a faptelor determinate de instanțele ierarhic inferioare, cu excepția situației în care constatările pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile.

În speță, completul de judecată nu a identificat niciun indiciu care, la prima vedere, ar putea ridica probleme de drept prin prisma articolului 432 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Instanța de judecată observă că recurentul S.R.L. „Lumea Prăjiturilor”, reprezentată de avocatul Coban Igor, a criticat decizia din 5 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău în baza articolului 432 alin. (2) lit. a) și c) din Codul de procedură civilă. Totuși, în virtutea principiului *jura novit curia*, instanța de recurs are competența de a decide asupra caracterului juridic al argumentelor inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Instanța de judecată notează că, pentru a motiva respingerea apelului avansat de S.R.L. „Lumea Prăjiturilor”, Curtea de Apel Chișinău s-a călăuzit de articolele 8, 102, 104 din Codul fiscal, redacția 4 mai 2007; articolele 1, 2, 87, 233, 260 din Codul fiscal, în redacția în vigoare la data emiterii hotărârii contestate, și articolele 1, 2, 5 din Legea nr. 1466 – XIII din 29 ianuarie 1998 cu privire la reglementarea repatrierii de mijloace bănești, mărfuri și servicii provenite din tranzacțiile economice externe. De asemenea, instanța de apel a dat o apreciere juridică înscrisurilor din dosar.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu procedura în ansamblu, reiese în mod cert că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat în mod detaliat. În special, Colegiul civil al Curții de Apel Chișinău a răspuns explicit la argumentul societății recurente, ce se referea la contestarea declarațiilor vamale într-un alt proces. Mai mult, materialele cauzei nu arată soarta dosarului invocat de S.R.L. „Lumea Prăjiturilor” în apărarea propriului punct de vedere. În rest, recurentul nu a demonstrat că instanța de apel a interpretat eronat articolele 261 alin. (4) și 260 alin. (5) din Codul fiscal. De fapt, sancțiunile fiscale aplicate în baza articolelor 261 alin. (4) și 260 alin. (3) din Codul fiscal sunt pentru încălcări diferite, iar recurentul nu a reușit să furnizeze motive contrare. În plus, aplicarea articolului 260 alin. (5) din Codul fiscal de organul de control fiscal s-a referit la diminuarea venitului impozabil pentru anul 2011 în sumă totală de 77 045 lei. Prin urmare, S.R.L. „Lumea Prăjiturilor” a încercat să inducă în eroare instanța de recurs prin afirmațiile livrate în acest sens.

În orice caz, completul de judecată observă că societatea recurentă, asistată de un avocat la alegerea lui, a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie în fața instanțelor ierarhic inferioare. De altfel, aceasta a avut ocazia de a-și prezenta elementele de probă și de a-și apăra cauza în mod liber, fiind audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept invocate de părți și relevante litigiului (a se vedea *A. Menarini Diagnostics S.R.L. vs Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59;

Akaki Tchaghiashvili vs Georgia, 2 septembrie 2014, parag. 34, Samardžić, ibidem, parag. 31, Gohe și alții vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 41 - 43).

Un raționament subsidiar rezidă în faptul că recurentul a fost reprezentat în fața instanței de recurs de către avocatul Coban Igor (vol. II, f. d. 74), care a fost în măsură să cunoască cerințele articolului 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă, iar, după caz, să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea, *mutatis mutandis*, Henrioud vs Franța, 5 noiembrie 2015, parag. 61, Trevisanato, ibidem, parag. 45, Sturm, citată mai sus, parag. 40).

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că S.R.L. „Lumea Prăjiturilor”, reprezentată de avocatul Coban Igor, nu a adus suficiente argumente cu privire încălcările comise de instanța de apel, pe care le-ar fi considerat esențiale și ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. Prin urmare, temeiurile invocate nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi efectiv (a se vedea, inter alia, Petrovic vs Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm, ibidem, parag. 32).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și bunei administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiecțiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la un tribunal.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, Latourniere vs Franța, 10 decembrie 2002, parag. 2; Hansen vs Norvegia, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, *mutatis mutandis*, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45; Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46; Guelfucci vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecății, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de către S.R.L. „Lumea Prăjiturilor”, reprezentată de avocatul Coban Igor, nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Lumea Prăjiturilor”, reprezentată de avocatul Coban Igor.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Nicolae Craiu